

הסיפור

על

סמבו הקטן

כתבה וציירה
הלן בנרמן (1862 - 1946)

לונדון 1899

היה היה פעם ילד קטן
ושמו היה סמבו.



ולאימא שלו קראו מומבו.



ולאבא שלו קראו ג'ומבו.



וממבו עשתה לו מעיל אדום
יפה



וזוג מכנסיים כחולים יפים.



וג'ומבו הלך לשוק וקנה לו
שמשיה ירוקה נהדרת
וזוג יפה של נעליים
סגולות עם סוליות
אדומות וריפוד אדום.



וכמה יפה נהיה אז סמבו
הקטן!



ועל כן הוא לבש את כל
הבגדים היפים שלו ויצא לטייל
בג'ונגל.

ובטיול שלו פגש נמר. והנמר
אמר לו "סמבו הקטן. אני אוכל
אתך!"

וסמבו הקטן אמר "או, אנא מר
נמר, אל תאכל אותי ואתן לך
את המעיל האדום היפה שלי."



ואז אמר הנמר "טוב, אז
בינתיים לא אוכל אתך, אבל
אתה תיתן לי את המעיל היפה
האדום שלך." והנמר לקח את
המעיל האדום היפה של סמבו
הקטן, והלך משם באומרו
"עכשיו אני הנמר המפואר
ביותר בג'ונגל."



וסמבו הקטן המשיך ללכת ופגש
נמר אחר שאמר לו "סמבו
הקטן, אני אוכל אתך!"



וסמבו הקטן אמר "או מר נמר,
בבקשה אל תאכל אותי, ואני
אתן לך את המכנסיים הכחולים
היפים שלי."
ואז אמר הנמר "טוב, בינתיים
לא אוכל אתך אבל תן לי את
המכנסיים הכחולים היפים
שלך." והנמר קיבל את
המכנסיים הכחולים היפים של
סמבו הקטן והלך משם באומר
"אני עכשיו הנמר המפואר ביותר
בג'ונגל."



וסמבו הקטן המשיך ללכת
ופגש עוד נמר שאמר לו "סמבו
הקטן, אני אוכל אתך!" וסמבו
הקטן אמר "בבקשה מר נמר,
אל תאכל אותי ואתן לך את
הנעליים הסגולות היפות שלי,
עם סוליות אדומות וריפוד
אדום."

אבל הנמר אמר "מה תועלנה
לי הנעליים שלך? יש לי ארבע
רגליים ולך רק שתיים. אין לך
מספיק נעליים בשבילי."



אבל סמבו הקטן אמר "תוכל
לשאת אותן על האוזניים
שלך."
"אכן אוכל כך" אמר הנמר "זה
רעיון טוב מאוד. תן לי אותן
ואני בינתיים לא אוכל אתך."
והנמר קיבל את הנעליים
הסגולות עם סוליות אדומות
וריפוד אדום של סמבו הקטן
והלך משם באומרו "עכשיו אני
הנמר המפואר ביותר בג'ונגל."



ואחרי זמן מה סמבו הקטן פגש
עוד נמר שאמר "סמבו השחור
הקטן, אוכל אתך!"
וסמבו הקטן אמר "או, מר נמר
בבקשה אל תאכל אותי ואני אתן
לך את השמשייה הירוקה היפה
שלי?"
אבל הנמר אמר "איך אוכל
לשאת את השמשייה, כשנחוצות
לי כל הרגליים שלי כדי ללכת?"



"תוכל לקשור קשר על זנבך
וכך לשאת אותה" אמר סמבו
הקטן.

"אכן כך אוכל לשאת אותה"
אמר הנמר "תן לי אותה
ובינתיים לא אוכל אתך."
הוא קיבל את השמשייה
הירוקה היפה של סמבו
הקטן והלך כשהוא אומר
:עכשיו אני הנמר המפואר
ביותר בג'ונגל."



וסמבו הקטן הלך הלאה
בבכי, כי הנמרים האכזריים
לקחו את כל הבגדים היפים
שלו.



אבל אז שמע רעש איום שנשמע
כמו "גר-גר-גר" ונעשה חזק
כל פעם יותר.
"וי!" אמר סמבו הקטן "עכשיו כל
הנמרים האלה באים לאכול
אותי! מה אעשה?"
הוא רץ מהר לעץ דקל והביט
מאחוריו כדי לראות מה קורה.



ואז ראה את כל הנמרים
מתווכחים ורבים מי מהם
המפואר ביותר.
בסוף הם כל כך התרגזו
שקפצו, הורידו את כל הבגדים
היפים והתחילו להתנפל זה על
זה עם הציפורניים שלהם
ולנשוך זה את זה בשיניים
הגדולות הלבנות שלהם.



והם ומעדו והתגלגלו ממש
לעץ ששם הסתתר סמבו
הקטן, אבל הוא הסתתר מהר
מאחורי השמשייה. והנמרים
תפסו כל אחד את הזנב של
שני.
וכשכך נאבקו ורבו התחילו
לסוב בטבעת סביב העץ.



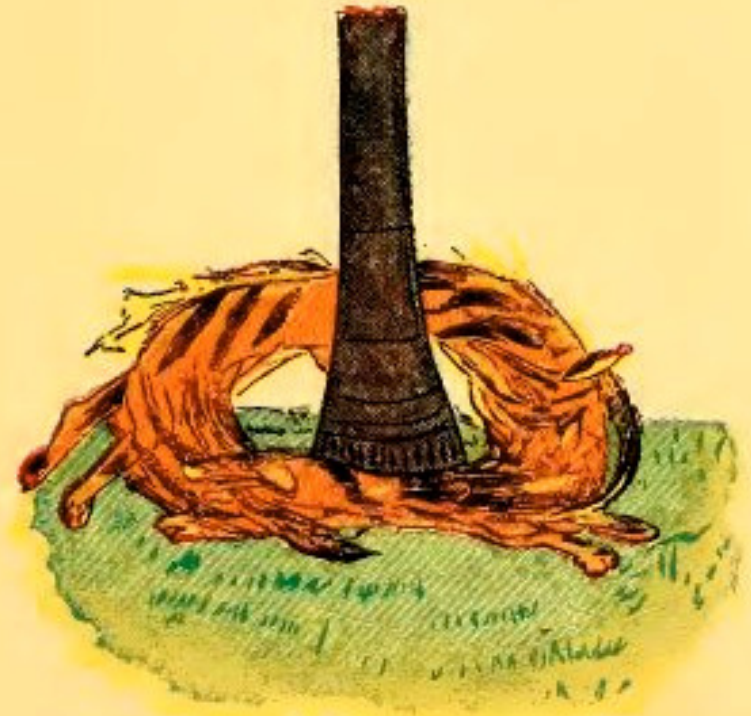
וכשסמבו הקטן היה כבר רחוק
מהם קרא "הו נמרים! מדוע
פשטתם את כל הבגדים היפים
שלכם? אינכם רוצים אותם
יותר?"
אבל הנמרים רק ענו
"גר-ר-ררר!"



ואז אמר סמבו הקטן "אם
אתם רוצים אותם, תגידו לי,
אחרת אקח אותם."
אבל הנמרים לא רצו לעזוב
את הזנבות שלהם ולכן יכלו
רק להגיד "גר-ר-ר-רר!"
ואז סמבו הקטן לבש את
הבגדים היפים שלו והלך
משם.



והנמרים נעשו מאוד, מאוד
מרוגזים אבל לא רצו לעזוב
את כל אחד את זנבו של
האחר. והם היו כל כך כועסים
שרצו סביב העץ וניסו לאכול
כל אחד את השני. והם רצו
מהר ויותר מהר ועוד יותר
מהר ובסוף אי-אפשר היה
להבחין בכלל ברגליהם.



והם עדיין רצו יותר ויותר
מהר עש שבסוף פשוט נמסו
ולא נישאר מהם אלא רק
שלולית גדולה של חמאה
מומסת סביב רגלי העץ.



בדיוק עבר שם ג'ומבו שחזר
מהעבודה הביתה ונשא אתו
סיר מתכת גדול. וכשראה מה
נישאר מהנמרים אמר
"איזו חמאה מומסת יפה!
אקח אותה הביתה כדי
שמומבו תבשל אתה."



והוא הכניס את הכל לתוך
סיר המתכת הגדול שלו
והביא הביתה למומבו
לבישול.
כשמומבו ראתה את החמאה
הייתה מרוצה מאוד.
"עכשיו" אמרה "נאכל כולנו
לביבות לארוחת ערב!"



היא לקחה קמח וביצים וחלב
וסוכר וחמאה והכינה מגש גדול
של לביבות נהדרות. והיא
טיגנה אותן בחמאה המומסת
שעשו הנמרים, והן היו
שחומות וצהובות כמו נמרים
קטנים.



ואז כולם התיישבו לארוחת
ערב. ומומבו אכלה עשרים
ושבע לביבות, וג'מבו אכל
חמישים וחמש, אבל סמבו
הקטן אכל מאה שישים ותשע
כי היה כל כך רעב.

